

Knjiga proroka Daniela - broj sedamdeset i jedan

Proročki tapiserij: otkrivanje četiriju gadosti iz osmoga poglavlja Ezekiela i njihova značenja u suvremenom dobu

Jeff Pippenger
2024-02-04

Četiri gadosti iz osmog poglavlja Ezekiela predstavljaju četiri naraštaja suvremenog Izraela, a početak suvremenog Izraela bio je predodređen početkom drevnog Izraela. Obje te početne povijesti svjedoče o završetku suvremenog Izraela u uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. O dva početka Izraela, i drevnog doslovnog i suvremenog duhovnog, svjedoči početna povijest sjevernoga kraljevstva Izraela pri njegovu odvajanju od Jude.

Kad je drevni Izrael podigao zlatno tele, upravo je bio izašao iz Egipta u ispunjenju proroštva koje je određivalo da će ih Bog učiniti kraljevstvom. Pripovijest o Jeroboamu, prvom kralju sjevernoga kraljevstva Izraela, uključuje upravo ta obilježja. Jeroboam je pobjegao u Egipat pred Salomonovim gnjevom. Prorok Ahija dao mu je proročko obećanje da će biti postavljen za kralja nad deset od dvanaest plemena. Prije nego što se proroštvo ispunilo, Jeroboam će pobjeći u Egipat kako bi se udaljio od Salomona, sve dok Salomon ne umre.

I dogodi se u ono vrijeme, kad Jeroboam izađe iz Jeruzalema, da ga putem nađe prorok Ahija Šilonjanin; a on bijaše ogrnut novim plaštem; i njih dvojica bijahu sami u polju. Tada Ahija uhvati novi plašt koji bijaše na njemu i razdrije ga na dvanaest komada. I reče Jeroboamu: Uzmi sebi deset komada, jer ovako govori Gospodin, Bog Izraelov: Evo, istrgnut ću kraljevstvo iz ruke Salomonove i dat ću tebi deset plemena. (Ali njemu će ostati jedno pleme poradi moga sluga Davida i poradi Jeruzalema, grada koji sam izabrao između svih plemena Izraelovih.) Jer su me ostavili i klanjali se Aštoreti, božici Sidonaca, Kemošu, bogu Moabaca, i Milkomu, bogu sinova Amonovih, te nisu hodili mojim putovima da čine što je pravo u mojim očima i da drže moje uredbe i moje sudove, kao David, otac njegov. Ali ipak neću uzeti cijelo kraljevstvo iz njegove ruke, nego ću ga postaviti knezom za sve dane njegova života poradi Davida, sluga svojega, kojega sam izabrao, jer je držao moje zapovijedi i moje uredbe. Nego ću uzeti kraljevstvo iz ruke njegova sina i dat ću ga tebi, to jest deset plemena. A njegovu sinu dat ću jedno pleme, da David, moj sluga, ima svagda svjetiljku preda mnom u Jeruzalemu, gradu koji sam sebi izabrao da ondje postavim svoje ime.

I uzet ću te, i kraljevat ćeš nad svim što ti duša želi, i bit ćeš kralj nad Izraelom. I bit će ovako: ako budeš slušao sve što ti zapovijedam, i budeš hodio mojim putovima, i činio što je pravo u mojim očima, držeći moje uredbe i moje zapovijedi, kao što je činio David, sluga moj, tada ću biti s tobom i sagradit ću ti postojan dom, kao što sam sagradio Davidu, i dat ću ti Izraela. I zbog toga ću poniziti Davidovo potomstvo, ali ne zauvijek. Zato je Salomon tražio da ubije Jeroboama. A Jeroboam ustade i pobježe u Egipat, k Šišaku, kralju egipatskomu, i bio je u Egiptu do smrti Salomonove. A ostala djela Salomonova, i sve što je učinio, i njegova mudrost,

nije li to zapisano u knjizi djela Salomonovih? A vrijeme koje je Salomon kraljevao u Jeruzalemu nad svim Izraelom bilo je četrdeset godina. I Salomon počinu sa svojim ocima i bi pokopan u gradu Davida, oca svojega; a Roboam, sin njegov, zakralji se na njegovu mjestu. 1 Kraljevima 11:28–43.

Po smrti kralja Salomona kraljevstvo se trebalo razdijeliti, a Jeroboam je trebao biti kralj nad deset sjevernih plemena, dok je Salomonov sin Roboam trebao biti kralj u Jeruzalemu. Prije nego što se podjela plemena dogodila, Jeroboam je trebao izići iz Egipta.

I Roboam ode u Šekem, jer sav Izrael bijaše došao u Šekem da ga zakralji. I dogodi se, kad Jeroboam, sin Nebatov, koji još bijaše u Egiptu, ču za to, (jer bijaše pobjegao od lica kralja Salomona, i Jeroboam prebivaše u Egiptu;) da poslaše po njega i pozvaše ga. Tada Jeroboam i sav zbor Izraelov dođoše te rekoše Roboamu govoreći: Tvoj je otac učinio naš jaram teškim; stoga sada olakšaj tegobnu službu svoga oca i njegov teški jaram što ga je metnuo na nas, pa ćemo ti služiti. A on im reče: Otidite još za tri dana, pa opet dođite k meni. I narod ode. 1 Kraljevima 12:1–5.

Pripovijest o tome kako je Roboam ludo postupio tijekom ta tri dana krivnju pripisuje njegovu ludom odbacivanju savjeta staraca, no odvajanje plemena bilo je prorečeno, pa bi se dogodilo na ovaj ili onaj način. Ovdje je vrijedno zabilježiti za neki budući članak da je proces odvajanja bio izričito označen kao tri dana. Dva kraljevstva ponovno postaju jedno kraljevstvo tijekom povijesti milerita, a kada sjeverno i južno pleme postanu jedno kraljevstvo tijekom mileritske povijesti, to je razdoblje dolaska triju anđela iz četrnaestoga poglavlja Otkrivenja. Ta tri anđela u mileritskoj povijesti bila su predložena trima danima Roboamove odluke. Tih četrdeset i šest godina, tijekom kojih su tri anđela došla od 1798. do 1844., također su bila tri simbolična dana za koja je Krist u drugom poglavlju Evanđelja po Ivanu rekao da će Mu biti potrebna da podigne razrušeni hram, no taj dio proučavanja ostavlja se za neki budući članak.

Kada je Roboam nakon tri dana izrekao svoju bezumnu izjavu, kraljevstva su se razdijelila.

Kad je sav Izrael vidio da ih kralj nije poslušao, narod odgovori kralju govoreći: Kakav udio imamo u Davidu? Niti imamo baštine u sinu Jišajevu. U svoje šatore, Izrael! A sada se pobrini za svoju kuću, Davide. Tako Izrael ode u svoje šatore. A nad sinovima Izraelovim koji su prebivali u gradovima Judinim kraljevao je Roboam. Tada kralj Roboam posla Adorama, koji je bio nad porezom; ali ga sav Izrael zasipa kamenjem, te umrije. Zato kralj Roboam pohita da se popne u svoja kola kako bi pobjegao u Jeruzalem. Tako se Izrael odmetnuo od doma Davidova sve do ovoga dana. I dogodi se, kad je sav Izrael čuo da se Jeroboam vratio, da poslaše po njega i pozvaše ga na zbor, te ga postaviše za kralja nad svim Izraelom; nitko nije pristao uz dom Davidov osim jedinoga plemena Judina. 1. Kraljevima 12:16–20.

Proročanstvo da će Jeroboamu biti dano kraljevstvo bilo je ispunjeno, i ispunilo se u vrijeme kad je izišao iz Egipta. Ljubomoran što se Božje svetište nalazilo u gradu Jeruzalemu, gradu koji je Bog izabrao da ondje stavi svoje ime, Jeroboam je pristupio krivotvorenju svetišta, svećeništva i bogoslužja koje je bilo određeno da se obavlja jedino u Jeruzalemu. Djelo Jeroboama u uspostavljanju krivotvorenog sustava bogoslužja među sjevernih deset plemena izravna je

usporednica Aaronovoj pobuni i zlatnom teletu te tako pruža još jedno svjedočanstvo, ne samo o uskoro dolazećem zakonu o nedjelji, nego i o pobuni iz 1863.

I Jeroboam reče u svome srcu: Sada će se kraljevstvo vratiti domu Davidovu. Ako ovaj narod bude uzlazio da prinosi žrtve u Domu Gospodnjem u Jeruzalemu, tada će se srce ovoga naroda opet vratiti njihovu gospodaru, Roboamu, kralju Judinu; i ubit će me te se opet vratiti Roboamu, kralju Judinu. Zato se kralj posavjetova i načini dva zlatna teleta, pa im reče: Previše vam je uzlaziti u Jeruzalem; evo tvojih bogova, Izraele, koji su te izveli iz zemlje egipatske. I jednoga postavi u Betelu, a drugoga smjesti u Danu. I to posta grijehom, jer je narod išao da se klanja pred jednim, sve do Dana. I načini dom uzvišica te postavi svećenike između najnižega puka, koji nisu bili od sinova Levijevih. I Jeroboam ustanovi blagdan u osmom mjesecu, petnaestoga dana u mjesecu, sličan blagdanu koji je u Judi, i prinosio je na žrtveniku. Tako učini u Betelu, prinoseći žrtve teladi koju je načinio; i postavi u Betelu svećenike uzvišica koje je bio načinio. Tako je prinosio na žrtveniku koji je načinio u Betelu petnaestoga dana osmoga mjeseca, upravo u mjesecu koji je smislio u svome srcu; i ustanovi blagdan sinovima Izraelovim; i prinosio je na žrtveniku i palio kad. 1 Kraljevima 12:26–33.

Jeroboamova pobuna pruža još jednu liniju istine koju treba položiti preko Aronove pobune, pobune protestantskoga roga 1863. godine i pobune republikanskoga roga pri uskoro nadolazećem nedjeljnom zakonu, te time proširuje proročko svjedočanstvo. U pobuni Aronova zlatnog teleta Gospodin je promijenio određenu metodu odabira svećenstva.

Prije pobune, prvorodenac svakoga plemena trebao je postati dijelom svećenstva. No u Aronovoj pobuni sa zlatnim teletom samo je Levijevo pleme stalo uz Mojsija. Zbog toga je Bog promijenio određeni način po kojemu su se pribavljali ljudi za svećenstvo, te je od toga trenutka samo Levijeva obitelj sačinjavala svećenstvo.

A kad Mojsije vidje da je narod gol; (jer ga je Aron bio obnažio na sramotu među njegovim neprijateljima:) tada Mojsije stade na vratima tabora i reče: Tko je na Gospodnjoj strani? neka dođe k meni. I svi sinovi Levijevi okupiše se k njemu. I reče im: Ovako govori Gospod, Bog Izraelov: Neka svaki čovjek pripasa svoj mač uz bok, pa prolazite amo i tamo od vrata do vrata po taboru, i pobijte svaki svojega brata, i svaki svojega druga, i svaki svojega bližnjega. I sinovi Levijevi učiniše prema riječi Mojsijevoj; i pade od naroda onoga dana oko tri tisuće ljudi. Izlazak 32,25–28.

Jeroboam je krivotvorio djelo koje je Bog izvršio u Aronovoj pobuni, kada je Bog podigao novo svećenstvo iz Levijeva plemena, jer je Jeroboam „postavio za svećenike najniže iz naroda, koji nisu bili od sinova Levijevih“. Pobuna na početku kraljevstva sjevernih deset plemena usporedna je s Aronovom pobunom i rasplesanim ludama. Pobuna se dogodila nakon izlaska iz Egipta, kao ispunjenje proročanstva koje je obećavalo da će kraljevstvo biti uspostavljeno. U oba je slučaja uspostavljeno novo svećenstvo, što je bila promjena u odnosu na prijašnji poredak odabiranja svećenika.

Aronova pobuna sa zlatnim teletom bila je ponovljena, ali ju je Jeroboam udvostručio, jer je načinio dva zlatna teleta i postavio ih u dva grada. Grad Dan predstavlja državničko umijeće, jer

Dan znači „suditi“, a grad Betel predstavlja crkveno umijeće, jer Betel znači „dom Božji“. Zlatna telela posjedovala su istu simboliku kao i Aronovo tele, ali s dodatnim svjedočanstvom o sjedinjenju Crkve i Države, kako je predstavljeno po ta dva grada. Tele je bilo najviši oblik poganske žrtve te stoga predstavlja krivotvorenu Kristovu žrtvu. Zlato je simbol Babilona, a tele je bilo slika zvijeri. Kao što je Aron odredio lažni dan bogoslužja, tako je i Jeroboam odredio blagdan i pobrinuo se da se datum toga blagdana ne podudara s vremenom pravoga bogoslužja u Jeruzalemu.

Svi elementi uskoro dolazećega nedjeljnog zakona predstavljeni su u Jeroboamovu svjedočanstvu pobune: lažna žrtva (tele), lažni Krist (žrtvenik), slika Zvijeri (spoj Crkve i države), lažni dan bogoslužja (nedjelja) i krivotvoreno svećenstvo.

Početak drevnoga Izraela, početak deset sjevernih plemena kao kraljevstva i početak adventizma svi posjeduju iste proročke elemente, te zajedno prepoznaju proročke elemente uskoro nadolazećega zakona o nedjelji. Drevni je Izrael izašao iz ropstva Egipta, Jeroboam je izašao iz Egipta kamo je bio pobjegao da izbjegne Salomonovu progonstvu, a milleritski adventizam upravo je bio izašao iz ropstva papinstva.

Leviјеvo svećenstvo bilo je ustanovljeno u vrijeme Aronove pobune; krivotvoreno svećenstvo najnižih među ljudima bilo je uspostavljeno u Jeroboamovu svjedočanstvu; a kada je Gospodin stupio u savez s milleritskim adventizmom, prema Petru, Milleriti su bili „izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, narod stečeni, da navješćujete kreposti onoga koji vas je iz tame pozvao u svoje divno svjetlo.“ Svjetlo na koje su Milleriti bili pozvani bilo je svjetlo Millerovih dragulja, prikazanih na dvije Habakukove ploče, koje su bile predlikovane u povijesti Aronove pobune dvjema pločama Deset zapovijedi. Tama iz koje su bili pozvani bili su mračni vijekovi papinske vladavine, koji su bili predlikovani tamom egipatskoga ropstva.

Kad je Krist podigao hram koji su pogazili i poganstvo i papinstvo, učinio je to tijekom četrdeset i šest godina, od 1798. do 1844. Kada je podigao hram, tada je, kao Glasnik Saveza, iznenada došao u svoj hram 22. listopada 1844., jer je podigao hram koji je bio pogažen i razoren, a također je očistio svećenstvo koje je predstavljalo Leviјеvo pleme.

Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska? i tko će opstati kad se on pojavi? jer je on kao oganj talioničarev i kao lužina bjeliočeva. I sjedit će kao talioničar i pročištač srebra; i pročistit će sinove Leviјеve i očistiti ih kao zlato i srebro, da prinose Gospodu prinos u pravednosti. Tada će prinos Jude i Jeruzalema biti mio Gospodu, kao u dane stare i kao u prijašnje godine.
Malahija 3:2–4.

Dana 22. listopada 1844. Krist je iznenada došao u svoj hram i stupio u savez s narodom koji je bio predstavljen levitskim svećenstvom, no do 1863. oni su ponovili Aronovu pobunu, te je mileritsko svećenstvo prešlo u laodicejsko svećenstvo, kako je predstavljeno Jeroboamovim svećenstvom od najnižih među ljudima i Aronovim rasplesanim bezumnicima. Ipak, svjedočanstvo o Jeroboamovoj pobuni nosi šire svjedočanstvo o pobuni iz 1863. Kada je Jeroboam uspostavio svoj lažni sustav bogoslužja, prorok iz Jeruzalema bio je poslan da ukori Jeroboamovu pobunu, kao što je predloženo time što je mileritski adventizam bio vođen da prihvati subotu Deset zapovijedi kao dan odmora.

Kada je adventizam prihvatio svjetlo trećeg anđela i svetište, predstavljao je ukor onim protestantima koji su odbacili sve veću svjetlost otpečaćivanja koje je započelo u vrijeme svršetka 1798. godine. Kao što je stari Izrael bio zaboravio subotu za vrijeme svojega egipatskog ropstva, tako je i crkva u pustinji zaboravila subotu do vremena kada je nastupila 1798. godina. Sve veća svjetlost poruke o času suda, koju su donosili mileriti, naposljetku je vodila k svetištu i Božjemu zakonu.

To je svjetlo stiglo 22. listopada 1844. i predstavljalo je ukor zbog lažnog bogoštovlja onima koji su bili pozvani da potpuno izađu iz lažnih nauka katolicizma. Štovanje sunca znak je autoriteta katolicizma nad crkvama koje su se vratile pod njezino okrilje. Taj je ukor prikazan pri Jeroboamovu uvođenju njegova lažnog sustava bogoštovlja.

I Jeroboam ustanovi blagdan u osmome mjesecu, petnaestoga dana u mjesecu, nalik na blagdan koji je u Judi, i prinese žrtvu na žrtveniku. Tako učini u Betelu, prinoseći žrtve teocima koje je načinio; i postavi u Betelu svećenike uzvišica koje je načinio. Tako prinese žrtvu na žrtveniku koji je načinio u Betelu, petnaestoga dana osmoga mjeseca, upravo u mjesecu koji je izmislio u svome srcu; i ustanovi blagdan sinovima Izraelovim; i prinese žrtvu na žrtveniku te kadi tamjanom. I gle, dođe čovjek Božji iz Jude po riječi Gospodnjoj u Betel; a Jeroboam stajaše kraj žrtvenika da kadi tamjanom. I povika protiv žrtvenika po riječi Gospodnjoj i reče: O žrtveniče, žrtveniče, ovako veli Gospod: Evo, rodit će se dijete domu Davidovu, imenom Jošija; i na tebi će prinijeti na žrtvu svećenike uzvišica koji na tebi kade tamjan, i ljudske će se kosti spaljivati na tebi. I dade istoga dana znak govoreći: Ovo je znak koji je Gospod izrekao: Evo, žrtvenik će se raspuknuti, i pepeo koji je na njemu prosut će se. I dogodi se, kad kralj Jeroboam ču riječ čovjeka Božjega, koji bijaše povikao protiv žrtvenika u Betelu, da ispruži svoju ruku sa žrtvenika govoreći: Uхватite ga.

I ruka njegova, koju pruži protiv njega, usahnu, te je ne mogaše opet privući k sebi. Oltar se također raspuknu, i pepeo se prosu s oltara, prema znaku koji je čovjek Božji dao riječju Gospodnjom. Tada kralj progovori i reče čovjeku Božjemu: Umoli sada lice Gospoda, Boga svojega, i pomoli se za me da mi se ruka opet povрати. I čovjek Božji umoli Gospoda, te se kraljeva ruka opet povрати i posta kao što je prije bila. I kralj reče čovjeku Božjemu: Pođi sa mnom kući, i okrijepi se, a ja ću ti dati dar. Ali čovjek Božji reče kralju: Kad bi mi dao polovicu svoje kuće, ne bih pošao s tobom, niti bih jeo kruha ni pio vode na ovome mjestu. Jer tako mi je zapovjedbano riječju Gospodnjom: Ne jedi kruha, niti pij vode, niti se vraćaj istim putem kojim si došao. Tako on pođe drugim putem i ne vrati se putem kojim bijaše došao u Betel. 1 Kraljevima 12:32–13:10.

Uz pobunu zlatnih telaca u svjedočanstvu Arona i Jeroboama, u njegovo je svjedočanstvo uključeno i samo uvođenje lažnoga sustava bogoštovlja koji je Jeroboam uspostavio. To uvođenje predstavlja razliku između bogoštovlja koje se trebalo obavljati u Jeruzalemu i Jeroboamova krivotvorenog sustava. Od 1798. do 1844. Gospodin je izveo svoj narod iz tame papinske vladavine u divnu proročku svjetlost predstavljenu trima anđelima iz četrnaestoga poglavlja Otkrivenja. Protestantske crkve odbacile su tu svjetlost i time 1844. postale kćeri katolicizma.

Jeroboamovo bogoštovlje predožnačavalo je katolički sustav bogoštovlja, a u njegovu izvještaju sjeverno kraljevstvo Izraela predstavlja lažni sustav katolicizma u kojemu su protestanti iz milleritske povijesti izabrali ostati. Simbol toga sustava jest štovanje sunca.

Vjerne i mudre djevice koje su 22. listopada 1844. ušle u Svetinju nad svetinjama predstavljale su ukor protestantima koji su se upravo bili vratili pod utjecaj katolicizma te postali kćeri Rima. Prilikom uspostave Jeroboamova krivotvorenog sustava bogoslužja došao je prorok iz Jude i ukorio Jeroboama, predajući tako vjerne djevice koje su ušle u Svetinju nad svetinjama i bile vođene da prepoznaju Božji zakon. Izvještaj o tom proroku i njegovu ukoru Jeroboamu vrlo je poučan pri razmatranju pobune iz 1863., no taj izvještaj mora pričekati dok se uz početak ne postavi i završetak.

Počeci drevnoga Izraela, Jeroboamovo kraljevstvo i suvremeni Izrael svi su usklađeni i zajedno pružaju tri svjedoka o svršetku zemaljske zvijeri iz trinaestoga poglavlja Otkrivenja, pri uskoro dolazećem zakonu o nedjelji. Vjerni mileritskoga adventizma 22. listopada 1844. postali su pravi protestantski rog zemaljske zvijeri, i to su postali u povijesti koja je započela u vrijeme svršetka 1798. godine. Godina 1798. bila je početak šestoga kraljevstva biblijskoga proročanstva, Sjedinjenih Američkih Država, te uspostava pravoga protestantskoga roga adventizma u Sjedinjenim Američkim Državama. U toj početnoj povijesti prikazana je završna povijest Sjedinjenih Američkih Država, jer Isus uvijek svršetak neke stvari prikazuje početkom neke stvari.

Tri početna svjedoka drevnoga, suvremenoga i Jeroboamova Izraela prikazuju završetak zemaljske zvijeri, ali postoji i još jedan završetak koji je potrebno unaprijed postaviti prije izlaganja svjedočanstva proroka koji je došao iz Jude i ukorio Jeroboama. Povijest završetka koju je potrebno uključiti jest završetak sjevernoga i južnoga kraljevstva Izraela, kako ga predstavlja prorok Ezekiel.

Ne smije se zaboraviti da ono što sada prikazujemo jest to da je pobuna iz 1863. označena prvom gadosti iz osmog poglavlja Ezekiel, a to je bio lik ljubomore. Kada se pozabavimo završetkom sjevernoga i južnoga kraljevstva kako ih prikazuje Ezekiel, imat ćemo više nego dovoljno dokaza da potvrdimo kako je pobuna iz 1863. bila predočena pobunom Arona i Jeroboama te da ona označava početak prve od četiriju generacija laodicejskog adventizma.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

I opet mi dođe riječ Gospodnja govoreći: Štoviše, ti, sine čovječji, uzmi sebi jedan štap i napiši na njemu: Za Judu i za sinove Izraelove, njegove drugove. Zatim uzmi drugi štap i napiši na njemu: Za Josipa, štap Efrajimov, i za sav dom Izraelov, njegove drugove. I sastavi ih jedan s drugim u jedan štap, i postat će jedno u tvojoj ruci. A kad ti sinovi tvoga naroda progovore govoreći: Nećeš li nam pokazati što ti ovo znači? reci im: Ovako govori Gospodin Bog: Evo, uzet ću štap Josipov, koji je u ruci Efrajimovoj, i plemena Izraelova, njegove drugove, i pridružiti ću ih njemu, to jest štapu Judinu, i učinit ću ih jednim štapom, te će biti jedno u mojoj ruci. I štapovi na koje budeš pisao bit će u tvojoj ruci pred njihovim očima. I reci im: Ovako govori Gospodin Bog: Evo, uzet ću sinove Izraelove između pogana, kamo su otišli, i sabrat ću ih odasvud, i dovest ću ih u njihovu zemlju:

I učinit ću ih jednim narodom u zemlji, na gorama Izraelovim; i jedan će kralj svima njima biti kralj; i neće više biti dva naroda, niti će se više ikada razdijeliti u dva kraljevstva. I neće se više onečišćivati svojim idolima, ni svojim gadostima, ni ikojim svojim prijestupima; nego ću ih izbaviti iz svih njihovih prebivališta, u kojima su sagriješili, i očistit ću ih; tako će oni biti moj narod, a ja ću biti njihov Bog. I sluga moj David bit će kralj nad njima; i svi će imati jednoga pastira; i hodat će po mojim uredbama, i držat će moje zakone, i vršit će ih. I prebivat će u zemlji koju sam dao slugi svome Jakovu, u kojoj su prebivali vaši oci; i prebivat će u njoj oni, i djeca njihova, i djeca njihove djece do vijeka; i sluga moj David bit će njihov knez zauvijek. Štoviše, sklopit ću s njima savez mira; bit će to s njima savez vječan; i nastanit ću ih, i umnožiti ih, i postaviti ću svoje Svetište usred njih do vijeka. I moj će Šator biti s njima; da, ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod. I pogani će spoznati da ja, Gospodin, posvećujem Izraela, kad moje Svetište bude usred njih do vijeka. Ezekiel 37:15–28.